

”ילדי הצל” מאת בן ציון תומר

דמות: הלנקה

בחצר המנזר עמד עץ תפוח.

בין תפילה לתפילה הייתי מציצה בו. כשהגיע הערב יצאתי מחדרי והתגנבתי אל העץ. הורדתי את הנעליים והתקרבתי בשקט אל העץ. העץ היה כבד מתפוחים.

היה שם תפוח אחד גדול ויפה מכולם. תלוי על ענף אחד נמוך. הושטתי את היד, אבל העץ היה גבוה. לא יכולתי להגיע. היה קרוב כל כך. חיפשתי מקל. לא מצאתי. ניסיתי לטפס. לא יכולתי. חוטי תיל היו כרוכים סביבו. כנחשים. תאווה מטורפת לתפוח אחזה בי. חזרתי לטפס. ידי ורגלי זבו דם. עמדתי ליד העץ הגבוה. פתאום התחלתי להתחנן בפני אלוהים של אבא ושל אמא: אנא, זרוק לי תפוח אחד. רק תפוח אחד. אבל העץ היה גבוה. אלוהים גבוה ממנו. כרעתי על ברכיי ולחשתי: ישו, יזוניו, אם באמת אתה טוב, אנא, יזוניו, רק תפוח אחד. פתאום התחלתי לצחוק. אצבעות ננעצו בעורפי. המשכתי לצחוק. ”יהודיה מצורעת!”... אם המנזר גררה אותי לחדרה והיכתה. והיכתה. והיכתה.

(הלנקה כמו מתפכחת מחלום ובטון שקט מאוד ורגוע, בחצי חיוך אומרת) ומה אתה חושב היה הסוף? - הרעיבו אותי שלושה ימים נוספים.